

Перерва

Марина Павленко

— Лесику, ти в їдальню? — збігла шкільними східцями Надійка. — Ходім, бо незчуємось, як і дзвінок! — ухопила однокласника за руку, й обое помчали подвір'ям.

— Не переживай, — захекано сповіщала дорогою, — букву "Ка" я тобі в зошит уже прописала!

Прибігли.

— Що тобі: тістечко? Бутерброд?

Лесик понуро споглядав вітрину.

— Мені — чай і тістечко! — весело задзвеніла монетками.

— Ти чому не купуєш? — спитала, відкушуючи поспіхом чималенький шмат. — Може, грошей нема? То в мене ще лишилось, бери!

— Ні, — почухало потилицю хлоп'я. — Мені мама п'ятдесят копійок дала! А тут усе як не по двадцять п'ять, то по сорок...

— Теж мені — математик! — пирхнула чаєм дівчинка. Вихопивши в Лесика гроші, сама купила йому сніданок.

— Швидше доїдай! — аж підстрибувала, ковтаючи останній шматок. — На читання спізнимось!

— Ти букваря вже обгорнув? — таки ж і не давала малому спокійно їсти.

— Я... — Лесик неквапно пережовував канапку. — Обгорнув! Але... здається... вдома забув...

— Ото ще! — Надійка осудливо знизала плечима. — Що ж, переб'ємося моїм. Неля Олексіївна, може, не помітить?.. Ну, все! Біжімо!

Коло дверей Лесик важко загальмував і нахилився.

— Ох, ну, що там іще? — нервово затупала дівчинка.

— Та... — Лесик засопів і застогнав.

— Живіт заболів? — тривожно зазирнула йому в очі.

— Шнурок ось... Розв'язався!.. — хлопчик марно силкувався дати раду своєму черевикові.

— Дай-но я! — і собі присіла Надійка. — А гудзів тут, а гудзів!..

Нарешті шнурок приборкався і зав'язався "бантиком".

— Ой лишенько! Дзвінок!!! — вихором зірвалася з місця першокласниця.

— Та швидше ж! Ну! — обернулася до малого. — Погнали!!!

Надійка чимдуж потягла товариша до навчального корпусу.

Через алейку в ледь посивілих уже чорнобривцях.

Через широченне шкільне дворище.

Через...

Через... життя?